

[Arne Melchior]

nu engang hr. Glistrups måde at udtrykke sig på. Både jeg selv og andre anmodede gentagne gange fru Pia Kjærsgaard om at tage afstand fra den udtalelse, hvilket hun ikke gjorde, og derfor synes jeg ikke, hr. Anker Jørgensen har været en pind for skrap i sin karakteristik. Jeg minder også om, at der er blevet sagt noget om at formere sig som rotter og lignende ting, så jeg vil gerne gratulere hr. Anker Jørgensen med hans fortsat fint fungerende hukommelse.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg glemte at svare udenrigsministeren før, men det var måske i virkeligheden også et retorisk spørgsmål, udenrigsministeren stillede.

Udenrigsministeren påstod, at Venstre skulle have støttet de store lande i spørgsmålet om, hvorvidt vi skulle have 23 eller 27 stemmer; men her må udenrigsministerens hukommelse spille ham et puds. Det var faktisk udenrigsministeren selv, der var indstillet på at acceptere 23 stemmer som blokerende flertal for at få EFTA-landene med. I dag er mandatgivningen åben, og nu er fortroligheden ophævet, fordi forløbet har fundet sted, så jeg kan godt sige, at det var altså ikke Venstre, der støttede Italiens, Frankrigs og Storbritanniens krav om 23 stemmer. Det var ministeren selv.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg forstår på hr. Kent Kirk, at jeg udtrykker mig uklart, fordi jeg spørger, hvad det er, De Konservative gerne vil. Jeg har ikke fået noget svar på, hvad Venstre gerne vil, ud over at man bare vil være med, og jeg har forstået, at det vil De Konservative også gerne. Der er jo nogle, der bare vil være med.

Men jeg synes ikke, det er et tilstrækkeligt beslutningsgrundlag, og derfor synes jeg, man skal spørge, hvad man forestiller sig med det forsvarspolitiske samarbejde i Europa, for det er jo sådan set det, vi diskuterer. Hvordan skal det kommende forsvarspolitiske samarbejde ske, hvis det ikke blot skal være det samme, som foregår inden for NATO, for her er vi jo fuldgyldigt med? Det kan altså ikke være problemet. Hvad er det, man forestiller sig? Forestiller man sig, at Den Europæiske Union skal have et selvstændigt forsvar og operere selv-

stændigt, og hvordan forestiller man sig at der skal rekrutteres personel til dette selvstændige forsvar? Det er det helt relevante spørgsmål.

Jeg forstod på fru Charlotte Antonsen, at efter fru Charlotte Antonsens opfattelse er tingene faldet lidt fra hinanden, fordi vi ikke længe har den kolde krig, og tingene er pludselig fuldstændig i opløsning med hensyn til NATO. Det kan jeg slet ikke få til at hænge sammen. Vi har NATO-samarbejdet, hvor vi er fuldgyldigt med. Mener fru Charlotte Antonsen på linje med hr. Kent Kirk, at Europa skal gribe selvstændigt ind i nogle konflikter, så det f.eks. ikke skal være på FN-mandat? Det må være det, der er meningen, det må være sådan, jeg skal forstå udtalelserne, og jeg synes da, det er en relevant diskussion at tage op. Vi har ikke fået særlig meget at vide om, hvem fjenden er, men det er antydnet, at vi skulle deltage i de etniske konflikter, så det er altså her, vi skal forsvare demokratiet.

Skulle vi ikke hellere begynde at diskutere, hvem fjenden i Europa egentlig er, og hvad det egentlig er, der truer den europæiske udvikling? Jeg tror ikke, det udelukkende er de etniske konflikter, jeg tror faktisk også, det er uligheden i verden. Lad os tage fat på den diskussion i stedet for blot at blive ved med at køre rundt i en diskussion, som er en gentagelse fra 1992, nemlig at vi bare vil have lov til at være med i WEU.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg har siddet og ledt i mine gemmer og har fundet en pressemeddelelse, som jeg har udsendt den 9. maj på foranledning af de diskussioner, der bliver ved med at køre om Vestunionen og den fælles hær og det alt sammen, som vi skal have i Europa. Den fandt aldrig vej til pressen, skal jeg hilse og sige, for det er kun dem, der vil have os ind i Vestunionen, der kommer til orde i pressen; vi andre, der ikke vil det, får ikke lov til at stå frem i pressen, for det er ikke nær så interessant, som at Venstre er ved at støvsuge hele markedet på den borgerlige front.

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at vi må stille spørgsmålet: Hvem er fjenden? Det er også det, min pressemeddelelse handler om. Er det russerne, der er fjenden? Findes fjenden i et Europa, hvor vi snakker om, at de central-